

Arrest

nr. 288 087 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 maart 2023.

Gelet op de pleitnota van 3 maart 2023 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2022 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 juni 2022 besliste de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om dat verzoek te weigeren op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (arrest nr. 280 323 van 18 november 2022).

Op 9 december 2022 nam de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het bevel om het grondgebied van België te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : H. (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Butmir Ilidza

nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/11/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven Betrokkene verklaarde dat moeder en twee broers in België verblijven. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid aan wegens laattijdigheid van het verzoekschrift. Zij licht haar exceptie als volgt toe:

“Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis. Overeenkomstig art. 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht. In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 09.12.2022 tot bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), ter kennis gebracht aan verzoeker op 15.12.2022. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht (artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet). De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve maandag 16.01.2023. Het beroep werd echter laattijdig ingediend op 30.01.2023.”

De verzoekende partij zet in haar initieel verzoekschrift uiteen waarom het verzoekschrift volgens haar wel degelijk tijdig is. Zij argumenteert als volgt:

“Artikel 39/57, §1 Vreemdelingenwet stelt dat de beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. De bestreden beslissing dateert van 9 december 2022. De bestreden beslissing werd vervolgens per aangetekende brief gericht aan het adres van het (toenmalige) opvangcentrum van Kapellen (2950 Kapellen, Kazerneweg 35). Verzoeker verbleef op dit adres, hetgeen een collectief opvangcentrum is. Alle aangetekende brieven, waaronder ook de bestreden beslissing, worden derhalve bezorgd op dit collectief adres. Verzoeker heeft vervolgens echter het aangetekend schrijven niet ontvangen, waardoor hij er ook geen kennis kon van nemen. Verzoeker wijst erop dat de contacten tussen het personeel van het opvangcentrum van Kapellen en verzoeker erg moeizaam verliepen waardoor hij niet werd ingelicht over het aangetekend schrijven. Er waren geregeld conflicten, zoals blijkt uit het bijgevoegde stuk 3. Dit betreft een aanvraag tot overplaatsing van verzoeker naar een ander opvangcentrum, uitgaande van het opvangcentrum van Kapellen zelf, naar aanleiding van “een lange historiek van mondelinge en formele verwittigingen”. Door het personeel van het opvangcentrum van Kapellen werd de houding van verzoeker en zijn familie omschreven als “aanhoudend onrespectvol gedrag t.a.v. de assistenten van het opvangcentrum”. De communicatie tussen verzoeker en het personeel van het opvangcentrum verliep hierdoor zeer moeilijk (ontwijkend). Er was een diep wantrouwen tussen beide. Hierdoor kreeg de familie een zogenaamde “laatste kans contract” voor het verblijf in het opvangcentrum van Kapellen. Dit contract werd met hen besproken door de adjunct-directeur op 12 januari 2023. De familie werd kort hiervoor, op 27 december 2022, nog door de directeur aangesproken over hun “attitude” tegenover de assistenten n.a.v. een eerdere formele verwittiging. De gesprekken verliepen derhalve via de (adjunct-)directeur en niet meer via de sociale assistenten van het opvangcentrum. Het contract zou vervolgens niet zijn nageleefd door verzoeker en zijn familie, waardoor een “disciplinaire transfer” werd aangevraagd door het opvangcentrum van Kapellen. Verzoeker en zijn familie dienden hierdoor het opvangcentrum van Kapellen te verlaten en te verhuizen naar het opvangcentrum van Koksijde. Verzoeker werd door het aanhoudende conflict met het personeel van het opvangcentrum van Kapellen, zoals hierboven uiteengezet en zoals blijkt uit stuk 3, niet ingelicht over het aangetekend schrijven. Er was een diep wantrouwen (vermijding) tussen verzoeker en de sociale assistenten ontstaan. Gesprekken verliepen enkel nog via de (adjunct-)directeur. De (adjunct-)directeur werd zelf pas op 11 januari 2023 ervan in kennis gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij (zie de stempel van ontvangst rechtsboven op het stuk 4). De beroepstermijn nam hierdoor geen aanvang, dan wel vormt dit het tegenbewijs dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing. Minstens betreft dit een situatie van overmacht, aangezien de aangetekende brief werd verzonden naar een collectief opvangcentrum en verzoeker, door het hierboven beschreven aanhoudend conflict met het personeel van het opvangcentrum, niet werd ingelicht over het aangetekend schrijven. Huidig beroep is bijgevolg ingesteld binnen de wettelijke beroepstermijn.”

In haar pleitnota voegt de verzoekende partij daar het volgende aan toe:

“Door de verwerende partij wordt in de opgestelde nota een exceptie van laattijdigheid opgeworpen, waardoor wordt gesteld dat het beroep onontvankelijk zou zijn. Voor het overige wordt er geen inhoudelijk verweer gevoerd over de door de verzoekende partij aangehaalde argumentatie in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring. De verzoekende partij is het oneens met de opgeworpen exceptie, hetgeen de opgeworpen argumentatie van verzoeker onbesproken laat, en vraagt deze af te wijzen als ongegrond. De bestreden beslissing dateert van 9 december 2022, zoals door de verzoekende partij reeds werd aangehaald. Dit wordt bevestigd door verweerder. In de nota wordt vervolgens gesteld dat deze beslissing van 9 december 2022 op 15 december 2022 zou zijn betekend

aan de verzoekende partij, doch zonder verdere toelichting over de wijze van betekening. Er wordt louter gesteld dat de bestreden beslissing “ter kennis [werd] gebracht aan verzoeker op 15.12.2022” (nota verweerder dd. 02.02.2023, pagina 2). Elke verdere duiding ontbreekt. Er wordt ook niet ingegaan op de argumentatie van verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring omtrent de tijdigheid van het beroep (zie verder hieronder). Verweerder koos ervoor, zo blijkt uit het administratief dossier, om de bestreden beslissing te verzenden per aangetekende brief. Er blijkt geen andere wijze van betekening. Door verweerder wordt dit ook niet aangehaald in zijn nota met opmerkingen. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing per aangetekende brief werd gericht aan het adres van het (toenmalige) opvangcentrum van Kapellen (2950 Kapellen, Kazerneweg 35). Dit zou zijn gebeurd op 12 december 2023. Verzoeker verbleef eerder op dit adres, hetgeen een collectief opvangcentrum is. Alle aangetekende brieven, waaronder ook de bestreden beslissing, worden derhalve bezorgd op dit collectief adres. Verzoeker heeft vervolgens echter het aangetekend schrijven niet ontvangen, waardoor hij er ook geen kennis kon van nemen. Verzoeker wijst erop dat de contacten tussen het personeel van het opvangcentrum van Kapellen en verzoeker erg moeizaam verliepen waardoor hij niet werd ingelicht over het aangetekend schrijven. Er waren geregeld conflicten, zoals blijkt uit het bijgevoegde stuk 3. Dit betreft een aanvraag tot overplaatsing van verzoeker naar een ander opvangcentrum, uitgaande van het opvangcentrum van Kapellen zelf, naar aanleiding van “een lange historiek van mondelinge en formele verwittigingen”. Door het personeel van het opvangcentrum van Kapellen werd de houding van verzoeker en zijn familie omschreven als “aanhoudend onrespectvol gedrag t.a.v. de assistenten van het opvangcentrum”. De communicatie tussen verzoeker en het personeel van het opvangcentrum verliep hierdoor zeer moeilijk (ontwijkend). Er was een diep wantrouwen tussen beide. Hierdoor kreeg de familie een zogenaamde “laatste kans contract” voor het verblijf in het opvangcentrum van Kapellen. Dit contract werd met hen besproken door de adjunct-directeur op 12 januari 2023. De familie werd kort hiervoor, op 27 december 2022, nog door de directeur aangesproken over hun “attitude” tegenover de assistenten n.a.v. een eerdere formele verwittiging. De gesprekken verliepen derhalve via de (adjunct-)directeur en niet meer via de sociale assistenten van het opvangcentrum. Het contract zou vervolgens niet zijn nageleefd door verzoeker en zijn familie, waardoor een “disciplinaire transfer” werd aangevraagd door het opvangcentrum van Kapellen. Verzoeker en zijn familie dienden hierdoor het opvangcentrum van Kapellen te verlaten en te verhuizen naar het opvangcentrum van Koksijde. Verzoeker werd door het aanhoudende conflict met het personeel van het opvangcentrum van Kapellen, zoals hierboven uiteengezet en zoals blijkt uit stuk 3, niet ingelicht over het aangetekend schrijven. Er was een diep wantrouwen (vermijding) tussen verzoeker en de sociale assistenten ontstaan. Gesprekken verliepen enkel nog via de (adjunct-)directeur. De (adjunct-)directeur werd zelf pas op 11 januari 2023 ervan in kennis gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij (zie de stempel van ontvangst rechtsboven op het stuk 4). Door de verzoekende partij werden deze argumenten reeds aangehaald in zijn verzoekschrift, evenals de stukken waarnaar werd verwezen. Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat verweerder dit niet tegensprekt. Verweerder gaat hier in het geheel niet op in. Hierdoor mag worden aangenomen dat deze feiten, dewelke blijken uit de overgemaakte stukken, dienen aangenomen te worden. De beroepstermijn nam hierdoor geen aanvang, dan wel vormt dit het tegenbewijs dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing. Door verzoeker werd dit reeds opgemerkt in zijn verzoekschrift. Verweerder betwist dit niet in zijn nota met opmerkingen. Derhalve mag worden aangenomen dat verweerder geen redenen ziet om de bovenvermelde elementen niet als tegenbewijs te aanvaarden dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij merkt nog op dat bovenvermelde elementen minstens een situatie van overmacht uitmaken, aangezien de aangetekende brief werd verzonden naar een collectief opvangcentrum en verzoeker, door het hierboven beschreven aanhoudend conflict met het personeel van het opvangcentrum, niet werd ingelicht over het aangetekend schrijven. Verzoeker verwijst hiervoor naar bovenvermelde elementen en de bijgevoegde stukken. Ook op dit opgeworpen punt van overmacht, hetgeen eveneens werd aangehaald in het verzoekschrift, gaat verweerder niet in en brengt hij geen elementen aan die hiertegen ingaan. Huidig beroep is bijgevolg ingesteld binnen de wettelijke beroepstermijn, waardoor de exceptie dat het beroep onontvankelijk zou wegens laattijdigheid dient verworpen te worden.”

De Raad stelt vast dat uit het stuk van 13 januari 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad blijkt dat de transfer van de verzoekende partij naar een ander opvangcentrum werd aangevraagd wegens attitudeproblemen. Deze vaststelling is echter irrelevant voor de beoordeling van de al dan niet tijdigheid van het verzoekschrift. Wat in dat kader wel degelijk relevant is, is het feit dat de bestreden beslissing op 9 december 2022 werd genomen, en volgens de akte van kennisgeving op die dag aangetekend werd verstuurd. De verzoekende partij betwist niet dat de bestreden beslissing naar

de correcte gekozen woonplaats werd verstuurd, namelijk het opvangcentrum te Kapellen waar zij op dat moment verbleef. Op het eerste zicht lijkt het verzoekschrift, dat werd ingediend op 30 januari 2023, dan ook laattijdig, ware het niet dat uit het stuk 4 waarover de verzoekende partij het heeft in haar initieel verzoekschrift en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de centrumdirecteur te Kapellen zelf pas op 5 januari 2023 op de hoogte gesteld werd van het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De verzoekende partij kan om die reden dan ook het betoog van de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat zij hiermee aannemelijk maakt dat dit het tegenbewijs vormt van het feit dat zij op de derde werkdag die volgt op die waarop de aangetekende brief aan de postdiensten werd overhandigd in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Het komt de Raad immers niet logisch voor dat de centrumdirecteur pas op de hoogte zou zijn van de bestreden beslissing nadat de verzoekende partij daar zelf ongeveer een jaar eerder van op de hoogte was.

De exceptie wordt om die reden dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Hij werd geboren op 10 december 2000 te Butmir Ilidza, in de provincie-departement Sarajevo. Verzoeker genoot geen scholing. Hij kan slechts een klein beetje lezen en schrijven, maar meer niet. Verzoeker is dan ook een analfabeet. Hij was voorheen werkzaam als marktkramer. Verzoeker diende Bosnië en Herzegovina te verlaten, onder meer omwille van problemen ten aanzien van de Roma-gemeenschap. Hij verbleef eerder onder meer in Frankrijk. Verzoeker kwam in België toe op 1 februari 2022.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Bosnië en Herzegovina).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina (“nationaliteit: Bosnië en Herzegovina”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing - dewelke zich ertoe beperken te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien met een geldig visum - geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie hieronder).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Hij werd geboren op 10 december 2000 te Butmir Ilidza, in de provincie-departement Sarajevo.

Verzoeker genoot geen scholing. Hij kan slechts een klein beetje lezen en schrijven, maar meer niet. Verzoeker is dan ook een analfabeet. Hij was voorheen werkzaam als marktkramer, maar kon moeilijk in zijn levensonderhoud voorzien. Verzoeker vormt derhalve een kwetsbaar persoon.

Verzoeker diende Bosnië en Herzegovina te verlaten, onder meer omwille van problemen ten aanzien van de Roma-gemeenschap. Hij verbleef eerder onder meer in Frankrijk. Verzoeker kwam in België toe op 1 februari 2022. Hij diende dezelfde dag nog een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Nadat verzoeker zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht hij onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Verzoeker is hiertoe zelf niet in staat.

Verzoeker werd hierom opgevangen door Fedasil. Een volwaardig recht op materiële hulp werd toegekend. Hij verblijft hierdoor in een collectief opvangcentrum. Verzoeker heeft deze hulp nodig om te voorzien in zijn essentiële levensbehoeften. Door de bestreden beslissing zou verzoeker evenwel worden onttrokken aan de materiële hulp die hij verkrijgt van Fedasil. Verzoeker genoot geen scholing. Hij kan slechts een klein beetje lezen en schrijven, maar meer niet. Verzoeker is dan ook een analfabeet. Hij was voorheen werkzaam als marktkramer, maar kon moeilijk in zijn levensonderhoud voorzien. Verzoeker vormt derhalve een kwetsbaar persoon, hetgeen de noodzaak onderstreept van deze materiële hulp.

Verzoeker verblijft in het opvangcentrum van Kapellen en, thans, Koksijde samen zijn directe familie, waaronder zijn moeder: H. B. (geboren op 2 maart 1979 te Vlasanica, hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina) en zijn twee broers: de heer H. B., geboren op 10 december 2000 te Butmir Ilidza, hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina, RR: 00121033164 en de heer H. A., geboren op 28 februari 1999 te Sarajevo, hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina, RR: 99022866308.

Daarnaast verblijft hij in het opvangcentrum bij zijn vrouw: H. L. (geboren op 27 november 2000 te Genova, hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina). Verzoeker en zijn vrouw verkregen recent hun eerste dochter E. Zij werd geboren op 5 december 2022 (zie stuk 3).

Verzoeker zou door de bestreden beslissing, dewelke enkel betrekking heeft op hem, worden onttrokken van zowel zijn familie als zijn gezin. Het staat nochtans vast dat verzoeker bij zijn directe familie verblijft. Hij heeft een vrouw en een, zeer recent geboren, dochter E. Zij werd pas geboren op 5 december 2022 en heeft derhalve nog veel zorg nodig. De nabijheid van haar vader is derhalve essentieel.

De loutere vermelding in de bestreden beslissing dat: “betrokkene verklaarde dat moeder en twee broers in België verblijven. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen”, getuigt er derhalve niet van dat met de private belangen van verzoeker op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden.

De bestreden beslissing zou bovendien als gevolg hebben dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving in België. De bestreden beslissing heeft derhalve een verregaande impact op de private belangen van verzoeker, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de lange tijd dat verzoeker verblijvende is in België.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.”

De verzoekende partij licht haar betoog in haar verzoekschrift verder als volgt toe in haar pleitnota:

“Door de verwerende partij wordt in de opgestelde nota een exceptie van laattijdigheid opgeworpen, waardoor wordt gesteld dat het beroep onontvankelijk zou zijn. Voor het overige wordt er geen inhoudelijk verweer gevoerd over de door de verzoekende partij aangehaalde argumentatie in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring.

De verzoekende partij is het oneens met de opgeworpen exceptie, hetgeen de opgeworpen argumentatie van verzoeker onbesproken laat, en vraagt deze af te wijzen als ongegrond.

De bestreden beslissing dateert van 9 december 2022, zoals door de verzoekende partij reeds werd aangehaald. Dit wordt bevestigd door verweerder. In de nota wordt vervolgens gesteld dat deze beslissing van 9 december 2022 op 15 december 2022 zou zijn betekend aan de verzoekende partij, doch zonder verdere toelichting over de wijze van betekening. Er wordt louter gesteld dat de bestreden beslissing “ter kennis [werd] gebracht aan verzoeker op 15.12.2022” (nota verweerder dd. 02.02.2023, pagina 2). Elke verdere duiding ontbreekt. Er wordt ook niet ingegaan op de argumentatie van verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring omtrent de tijdigheid van het beroep (zie verder hieronder).

Verweerder koos ervoor, zo blijkt uit het administratief dossier, om de bestreden beslissing te verzenden per aangetekende brief. Er blijkt geen andere wijze van betekening. Door verweerder wordt dit ook niet aangehaald in zijn nota met opmerkingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing per aangetekende brief werd gericht aan het adres van het (toenmalige) opvangcentrum van Kapellen (2950 Kapellen, Kazerneweg 35). Dit zou zijn gebeurd op 12 december 2023. Verzoeker verbleef eerder op dit adres, hetgeen een collectief opvangcentrum is. Alle aangetekende brieven, waaronder ook de bestreden beslissing, worden derhalve bezorgd op dit collectief adres.

Verzoeker heeft vervolgens echter het aangetekend schrijven niet ontvangen, waardoor hij er ook geen kennis kon van nemen.

Verzoeker wijst erop dat de contacten tussen het personeel van het opvangcentrum van Kapellen en verzoeker erg moeizaam verliepen waardoor hij niet werd ingelicht over het aangetekend schrijven. Er waren geregeld conflicten, zoals blijkt uit het bijgevoegde stuk 3. Dit betreft een aanvraag tot overplaatsing van verzoeker naar een ander opvangcentrum, uitgaande van het opvangcentrum van Kapellen zelf, naar aanleiding van “een lange historie van mondelinge en formele verwittigingen”. Door het personeel van het opvangcentrum van Kapellen werd de houding van verzoeker en zijn familie omschreven als “aanhoudend onrespectvol gedrag t.a.v. de assistenten van het opvangcentrum”. De communicatie tussen verzoeker en het personeel van het opvangcentrum verliep hierdoor zeer moeilijk

(ontwijkend). Er was een diep wantrouwen tussen beide. Hierdoor kreeg de familie een zogenaamde "laatste kans contract" voor het verblijf in het opvangcentrum van Kapellen. Dit contract werd met hen besproken door de adjunct-directeur op 12 januari 2023. De familie werd kort hiervoor, op 27 december 2022, nog door de directeur aangesproken over hun "attitude" tegenover de assistenten n.a.v. een eerdere formele verwittiging. De gesprekken verliepen derhalve via de (adjunct-)directeur en niet meer via de sociale assistenten van het opvangcentrum. Het contract zou vervolgens niet zijn nageleefd door verzoeker en zijn familie, waardoor een "disciplinaire transfer" werd aangevraagd door het opvangcentrum van Kapellen. Verzoeker en zijn familie dienden hierdoor het opvangcentrum van Kapellen te verlaten en te verhuizen naar het opvangcentrum van Koksijde.

Verzoeker werd door het aanhoudende conflict met het personeel van het opvangcentrum van Kapellen, zoals hierboven uiteengezet en zoals blijkt uit stuk 3, niet ingelicht over het aangetekend schrijven. Er was een diep wantrouwen (vermijding) tussen verzoeker en de sociale assistenten ontstaan. Gesprekken verliepen enkel nog via de (adjunct-)directeur. De (adjunct-)directeur werd zelf pas op 11 januari 2023 ervan in kennis gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij (zie de stempel van ontvangst rechtsboven op het stuk 4).

Door de verzoekende partij werden deze argumenten reeds aangehaald in zijn verzoekschrift, evenals de stukken waarnaar werd verwezen. Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat verweerder dit niet tegensprekt. Verweerder gaat hier in het geheel niet op in. Hierdoor mag worden aangenomen dat deze feiten, dewelke blijken uit de overgemaakte stukken, dienen aangenomen te worden.

De beroepstermijn nam hierdoor geen aanvang, dan wel vormt dit het tegenbewijs dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing. Door verzoeker werd dit reeds opgemerkt in zijn verzoekschrift. Verweerder betwist dit niet in zijn nota met opmerkingen. Derhalve mag worden aangenomen dat verweerder geen redenen ziet om de bovenvermelde elementen niet als tegenbewijs te aanvaarden dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt nog op dat bovenvermelde elementen minstens een situatie van overmacht uitmaken, aangezien de aangetekende brief werd verzonden naar een collectief opvangcentrum en verzoeker, door het hierboven beschreven aanhoudend conflict met het personeel van het opvangcentrum, niet werd ingelicht over het aangetekend schrijven. Verzoeker verwijst hiervoor naar bovenvermelde elementen en de bijgevoegde stukken. Ook op dit opgeworpen punt van overmacht, hetgeen eveneens werd aangehaald in het verzoekschrift, gaat verweerder niet in en brengt hij geen elementen aan die hiertegen ingaan.

Huidig beroep is bijgevolg ingesteld binnen de wettelijke beroepstermijn, waardoor de exceptie dat het beroep onontvankelijk zou wegens laattijdigheid dient verworpen te worden."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing bevat wel degelijk motieven over het gezins- en familieleven van de verzoekende partij, namelijk:

“Gezins- en familieleven Betrokkene verklaarde dat moeder en twee broers in België verblijven. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de partner van de verzoekende partij zich inderdaad ook in België bevindt. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van haar werd genomen op 22 september 2022 werd bij arrest nr. 282 200 van 20 december 2022 vernietigd. Er werd haar een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgelegd op 5 januari 2023, maar zij diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Dit beroep is gekend onder rolnummer RvV 288 110 en moet nog behandeld worden. Het staat dan ook vast dat de verwerende partij er van op de hoogte was dat de verzoekende partij wel degelijk een partner had in België. In voornoemd arrest nr. 282 200 van 20 december 2022 is bovendien sprake van de nakende geboorte van het kind van de verzoekende partij en haar partner. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar gezins- en familieleven niet afdoende zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met het feit dat de partner van de verzoekende partij (eventueel samen met hun kind) zich in België bevindt.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen niet op de ten gronde argumenten van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 9 december 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU